

Nicole & Hugo Showbizzduo

Als je de straat van Nicole & Hugo inrijdt, voel je je meteen welkom. „Goeiemorgen, morgen”, wenst hun huis iedere voorbijganger. En zodra Hugo de deur openzwaait, klinkt het warm als een echo: „Goeiemiddag, Ilse, welkom.” *Goeiemorgen Morgen, Baby Baby* en *Pastorale*, het zijn enkele kaskrakers van het iconische showbizzduo. Hun verhaal van muziek is ook een verhaal van liefde.

‘Onze tijd is deze tijd’

Ilse VAN HALST

Wie Nicole & Hugo zegt, denkt aan het Songfestival, swingende danspajjes en paarse pakken met brede broekspijpen en trompetmouwen. „Van meet af wilden wij een buitenbeentje zijn”, getuigt Hugo. „Toen wij samen begonnen op te treden, in de jaren 1970, stond een zanger doorgaans in een zwarte smoking achter een microfoon. Af en toe hief hij de hand. Dat was het. Wij wilden opvallen, met danspartijen en flamboyante kleding.”

–Jullie schonken enkele creaties van Ann Salens uit jullie garderobe aan het Modemuseum in Antwerpen. Waarom?

Hugo • Omdat ze nergens beter tot hun recht komen. Ann was bovendien een heus mode-icoon. Ze hoort daar thuis.

Nicole • Onze band met Ann was meer dan louter professioneel. We werden vrienden. Ik was al lang gek op haar ontwerpen, maar droeg ze pas na het overlijden van Ann Christy, Salens’ uithangbord, uit respect voor Ann Christy. Die gehaakte jurken waren erg zwaar. Die zwarte jurk in het MoMu weegt zo’n acht kilogram. Als ik drie jurken meenam op het vliegtuig, moesten we bijbetalen.

–De creaties ademen de glamour van de showbizz. In het echte leven is het niet altijd rozengeur en maneschijn. Hoe moeilijk is het om op te treden als het tegenzit?

Nicole • *The show must go on* en de show ging door. Hugo en ik doorstonden stormen, maar als je op het podium staat en je hebt het publiek mee, gaat het wonderwel. Het is een vorm van troost.

Hugo • Zo kregen we een uur vóór we op moesten bericht dat mijn broer een ongeluk had gehad en zijn vrouw was overleden. En toen Nicole op dinsdag werd geopereerd van borstkanker, waren we maandag alweer aan het repeteren. Al ween je van binnen, je bent het je fans verplicht het beste van jezelf te geven. Zij zijn er voor ons. Wat is een zanger zonder publiek? Daarom maken we steeds en van harte tijd voor fans die ons aanspreken.

Nicole • Weet je nog, *Suske*, toen je beide polsen brak? Binnen de week had je nieuwe kostuums met opengewerkte mouwen en een aangepaste gips waarin een microfoon paste. Want optreden zouden we!

–Waaruit putten jullie dan kracht?

Nicole • We hebben veel steun aan elkaar.
Hugo • En ik bid elke avond voor het slapengaan. Ik ga ook nooit de scène op

Het geheim van Nicole & Hugo? „We zitten op dezelfde lijn.” © Koen Bauters

zonder eerst even te bidden. Nooit om te vragen, altijd om te danken. Je moet er niet vanuit gaan dat je alles in je schoot geworpen krijgt. Wij hebben altijd hard gewerkt. En ja, ons Jezuke zal wel zijn hand boven ons hoofd gehouden hebben.

Nicole • In Saint-Tropez branden we altijd een *bougie* in de kerk. Weet je nog dat je je gsm daar liet liggen op de bank?

Hugo • Toen we het ontdekten, was hij al weg. Ik belde met Nicoles gsm naar de mijne. „*Allô, ici la police de Saint-Tropez*”, klonk het. Een vrouw die ook in de kerk ging bidden, had hem gevonden. We hebben nooit geweten wie het was. Jammer, want we hadden haar graag bedankt.

–Jullie zijn dit jaar 47 jaar gehuwd. Wat is jullie geheim?

Nicole • Dat vraagt iedereen. Tja, we praten veel met elkaar. Als er iets is, praten we het uit alvorens we gaan slapen. En we doen graag hetzelfde.

Hugo • Ons leven als artiest en ons privéleven liepen altijd harmonieus samen. Zelfs als we tijdens onze vakantie een leuk liedje hoorden, dachten we allebei meteen: „Als we dat nu eens zo bewerken...?”
Nicole • We zitten op dezelfde lijn sinds onze eerste ontmoeting. Ik moest een show doen met een nieuwe presentator. Hij kwam binnen en, pats, ik was verkocht. Toen moesten we samen een bewe-

ging uitvoeren. Het ging vanzelf. Meteen voelden we elkaar aan.

Hugo • Ik herinner me nog dat ik toen niets van Brusselaars moest hebben, omdat ik ooit een aanvaring had op de tram (Nicole is van Wemmel afkomstig, *n.d.r.*) Nadien zag ik in dat dat kortzichtig was. Vooroordelen zijn nooit goed.

–‘Goeiemorgen, morgen’ moet jullie bekendste lied zijn. Ook jullie andere teksten ademen levenslust. Is dat jullie levensmotto?

Hugo • Wij staan optimistisch in het leven. Dat helpt ons vooruit in moeilijke momenten. Het leven is te mooi om te kankeren. Dat willen we ook uitdragen in onze muziek. Jammer genoeg kan ik zelf geen liedjsteksten schrijven. Maar we geven onze tekstschrijvers wel ideeën mee.

„Goeiemorgen!
Hoe gaat het met u?”

Nicole • Zoals *Schietgebedje* of het lied dat we ‘schreven’ om onze ouders te bedanken. Zij deden zoveel voor ons. Mijn moeder waste en plaste voor ons, nu doen wij het graag voor haar. En om de negen dagen branden we op het kerkhof een ovenkaars bij het graf van Nicoles papa.

–Hoe blikken jullie terug op die rijk gevulde carrière?

Hugo • Wij kijken nooit achterom. Leef-tijdgenoten hebben het vaak over „in onze tijd”. *Mannekes*, wat geweest is, is voorbij. Onze tijd is deze tijd. Zaken veranderen, maar niet alles is slecht. Denk aan de vooruitgang op medisch vlak. Computer en gsm zijn evenmin slecht, maar het gaat om de manier waarop je ermee omgaat. Soms zie ik koppels op restaurant allebei naar hun gsm staren. Zo is vooruitgang nefast voor het sociale contact. En waar is de tijd dat je in de bank of op de gemeente iemand aan het loket kon aanspreken: „Goeiemorgen, hoe is het met u? En met uw zoon? Zeg, zou u kunnen nakijken of...” Alles wordt gedigitaliseerd. Zelf doe ik geen enkele betaling via de computer of een automaat. Ik loop steeds langs aan het loket. Louter en alleen om tegen die ander te kunnen zeggen: „Goeiemorgen, hoe gaat het met u?”

De gratis tentoonstelling *Nicole & Hugo. Swinging Ann Salens* in MOMU Galerij in Antwerpen (Nationalestraat 28) loopt tot 27 augustus. Tijdens Museumnacht 5 augustus verzorgt het duo om 20.15 en 21.45 uur (tien minuten) een gratis kort optreden. Meer info via 03 470 27 70 en op www.momu.be.

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be